

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **L., s.r.o., A.**, IČO: X., proti povinnému **L.H.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. L.Š., advokátom v K., **o odklad exekúcie**, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 0 Er 447/2002, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. januára 2008, sp. zn. 6 CoE 88/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. januára 2008, sp. zn. 6 CoE 88/2007 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice – okolie vyšším súdnym úradníkom uznesením z 24. apríla 2007 č.k. 0 Er 447/2002-82 odložil exekúciu do právoplatného skončenia súdneho konania o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29 C 13/2007. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že v danom exekučnom konaní je exekučným titulom notárska zápisnica, ktorá bola spísaná notárom JUDr. J.M. dňa 21. decembra 2001 pod sp. zn. X., X. Neplatnosť tohto právneho úkonu, ako aj zmluvy o pôžičke, namieta povinný v konaní sp. zn. 29 C 13/2007 Okresného súdu Prešov. Exekučný súd preto považoval návrh povinného na odklad exekúcie za opodstatnený (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku), lebo v prípade, ak by súd vyhovel návrhu povinného a určil neplatnosť exekučného titulu v tomto konaní, exekúcia by bola v zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku (zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len "Exekučný poriadok") zastavená. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach napadnuté uznesenie exekučného súdu zmenil uznesením z 28. januára 2008 sp. zn. 6 CoE 88/2007 tak, že návrh na odklad exekúcie zamietol. Povinného zaviazal zaplatiť oprávnenému trovy odvolacieho konania v sume 11 150 Sk k rukám právnej zástupkyne JUDr. A.K., do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Na rozdiel od súdu prvého stupňa mal za to, že nie sú splnené zákonné podmienky pre odklad exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože nemožno očakávať, že výsledkom prebiehajúceho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29 C 13/2007 bude zastavenie exekúcie z dôvodu zrušenia exekučného titulu. Poukázal na to, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci vylučuje, aby súd vec znova prejednal. To platí aj v prípade, ak bola žaloba o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu zamietnutá, resp. odvolacím súdom prvostupňový rozsudok potvrdený a bolo teda rozhodnuté, že zmluva o pôžičke je platná. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný s odôvodnením, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., lebo prišiel o právo podať vo veci odvolanie, keďže vo veci rozhodol odvolací súd. Žiadal uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie s tým, aby potvrdil vecne správne prvostupňové rozhodnutie.

Oprávnená sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) dovolacieho súdu skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd zaoberal v prvom rade otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoli'vek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.).

Podľa § 211 ods. 1 O.s.p. v znení do 30. júna 2007 po predložení veci odvolaciemu súdu odvolací súd doručí odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa ostatným účastníkom konania a vyzve ich, aby sa v lehote desiatich dní od doručenia výzvy k odvolaniu vyjadrili, ak to považujú za potrebné.

Porušenie povinnosti doručiť odvolanie účastníkom konania na vyjadrenie má za následok vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa účastníkovi konania odníma možnosť uplatnenia procesného práva vyjadriť sa k úkonu druhého účastníka konania. Odníma sa mu tým právo na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu vyplýva, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní oprávneného 21.5.2007 (č.l. 102), ktorý o ňom rozhodol napadnutým uznesením bez toho, aby odvolanie doručil na vyjadrenie povinnému ako účastníkovi konania. Pritom s poukazom na ustanovenie § 372o ods. 3 O.s.p. (prechodné ustanovenia účinné od 1. júla 2007) bol odvolací súd povinný postupovať podľa doterajších predpisov, t.j. ustanovenia § 211 ods. 1 O.s.p. v znení do 30. júna 2007.

Uvedeným postupom odvolacieho súdu bola povinnému odňatá možnosť vyjadriť sa k odvolaniu oprávneného, čím odvolací súd zaťažil svoje konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na skutočnosť, že konanie bolo v danej veci postihnuté uvedenou procesnou vadou, zrušil dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 a 4 O.s.p.). Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu len z procesných dôvodov nezaoberal sa ďalšími dôvodmi, z ktorých povinný vyvodzoval opodstatnenosť svojho opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti odvolaciemu súdu aj ustanovenie § 374 ods. 4 O.s.p. účinného od 15. októbra 2008, v spojení s prechodnými ustanoveniami (§ 372p O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. júna 2009

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková